

Palác Larisch-Mönnichů

Panská ulice, staré číslo popisné 378; dnes Blücherův palác (objekt Slezského zemského muzea), Masarykova třída 354/35; místo ubytování dvora ruského cara Alexandra I.

• Larischů (Blücherů) palác na fotografii kolem roku 1900. Vpravo patrný dům připojený v roce 1808, patřící původně ke klášteře klarisek. /Slezské zemské muzeum/

• Larischův palác na Lundwallově plánu z 2. poloviny 18. století. Při úpravách v letech 1762–1765 vznikl mimo jiné ve východním křídle několikapodlažní divadelní sál s falešnou neckovou klenbou a bohatou štukovou výzdobou, v nádvoří podél východního křídla balkon sloužící jako korzo, z ulice Janské nový vstup pro náštěvníky a ve vestibulu západního křídla schodiště s dekorativní mříží. /Slezské zemské muzeum/

• Hrabě Jan Larisch-Mönnich. /Slezské zemské muzeum/

• Podoba ruského cara Alexandra I. v polovině 20. let 19. století na portrétu, který zhotovil George Dawe. /Wikimedia Commons/

Ruský car Alexandr I. obsadil se svým doprovodem 22 místností paláce na nároží tehdejší Panské a Janské ulice, patřícího od roku 1800 těšínskému komořímu a zemskému hejtmanovi Janu Larisch-Mönnichovi. Původní renesanční palác z 2. poloviny 16. století nechal v roce 1737 Jiří Rudolf Wipplar přestavět na barokní čtyřkřídlou dvoupodlažní rezidenci s masivním vstupním portálem a balkonem. Za hraběte Ignáce Chorynského (psán též Chorinský) byl v letech 1762–1765 palác adaptován na významné kulturní a společenské centrum.

Jan Larisch-Mönnich v roce 1808 rozšířil palác, nazývaný také Raduňský dům, o část sousedního domu, patřícího kdysi ke klášteře klarisek. Následně proběhla v letech 1817–1818 adaptace podle plánů krajského zednického mistra Maxmiliána Wielsche. Ačkoliv přestavby nebyly zřejmě zcela dokončeny, musel být palác již natolik reprezentativní, že mohl v době kongresu sloužit k ubytování carského dvora, který jistě využíval i barokní divadlo. V paláci byl rovněž dodatečně upraven prostor pro umístění pravoslavné kaple, která byla přivezena z Ruska i s osobním knězem a mešními zpěváky. Další významní členové ruské delegace obsadili domy na Janské ulici (dnes roh Hrnčířské a Praskovy). Např. státní sekretář, hrabě Karel Robert Nesselrode, se ubytoval v pěti pokojích dnes již neexistující komendy řádu sv. Jana, stojící v místech nově proražené Praskovy ulice poblíž stejnojmenného kostela.

Po smrti Jana Larisch-Mönnicha v roce 1820 adaptace jeho paláce pokračovaly vybudováním mramorového schodiště a především úpravou průčelí, kam byl instalován alianční znak Larisch-Mönnichů, atika s reliéfem Panny Marie Opavské a mříže nad vstupem a na balkonu. Car se zde ubytoval ještě jednou v roce 1822 při průjezdu na kongres ve Veroně.

V 80. letech 19. století nechali Blücherové palác přestavět na nájemní dům, adaptace pro potřeby zemědělského muzea ve 20. letech 20. století a poté pro přírodovědecké oddělení Slezského muzea v 50. letech z velké části setřely původní dispozici včetně divadelního sálu.

• Nedatovaný plán suterénu a přízemí Larischova paláce od Maxmiliána Wielsche asi z roku 1817. Při adaptaci paláce v letech 1817–1818 byl do stávající budovy integrován nový připojený jižní objekt, upraveno severní a východní křídlo a k severnímu křídlu byl přistavěn příjezd. /Slezské zemské muzeum/

Romana Rosová, Jiří Šíl

• Larischů (Blücherů) palác na indikační skice stabilního katastru z roku 1836. Blücherové palác vlastnili od roku 1835 a jejich jméno nese dodnes, ačkoliv zde rodina již nesídlila. /Zemský archiv v Opavě/

1820
Opavský kongres
Místa paměti

